

ANYS DE “PRIMERES VEGADES”

Clàudia Salat Canela

Clic! Estic a la feina i rebo un avís d'un correu electrònic: no és del meu cap, ni és cap dels típics e-mails de propaganda que cada matí m'omplen la bústia i que esborro sense tan sols llegir-me... “Que estrany...”, penso. Començo a llegir-me'l detingudament i, quina il·lusió!, és del Narcís Oller: em demanen que escrigui unes paraules recordant el meu pas per l'Institut. Sí, il·lusió és la primera sensació que he tingut perquè guardo molts bons records de l'Institut i penso que hi vaig passar una de les millors èpoques de la meua vida. Però d'altra banda: quina mandra! Crec que des dels certàmens de Sant Jordi organitzats per l'Institut que no escric ni una paraula, uff!, i com em queda d'enrere tot plegat... No estic segura de sortir-me'n! Van passant els dies i hi vaig pensant i em van venint a la ment algunes anècdotes d'aquelles que no pots evitar somriure al recordar-les, però els records són vagues i alguns detalls s'han anat perdent amb el pas dels anys.

No és fins que ho comento amb la colla d'amigues (que encara conservo de l'època al Narcís) que, entre totes, anem reconstruint un reguitzell de vivències que, en part, ens han format com a persones. La meua va ser l'última generació que va estudiar a l'Institut “vell”, situat a la plaça del Quarter.

Tot i que només hi vam passar un any, la personalitat de l'edifici ens va colpir des del primer moment. Recordo especialment les torretes on impartien classe els més grans i on els més petits ens delíem per anar. També la sala d'actes, que era ideal per a les activitats més lúdiques com ara les representacions de teatre i de la coral. El curs va passar molt ràpid i l'any següent vam estrenar l'edifici nou. Érem conscients que, amb aquest, perdiem l'encant que transpirava l'altre però guanyàvem en equipaments: una cantina! Els alumnes dels pobles disposàvem de menjador propi i no ens havíem de desplaçar a l'Eugeni d'Ors. També teníem una biblioteca, un gimnàs cobert i diverses pistes de bàsquet. I al mateix temps que inauguràvem

l'Institut "nou" en celebràvem el 50è aniversari, amb una setmana d'actes diversos que van culminar amb un gran correfoc i un concert al centre Cultural.

Els anys que transcorren a l'Institut són clarament anys de "primeres vegades", i entre aquestes, recordo especialment les primeres lluites. Per exemple, la manifestació organitzada pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) en oposició a algunes de les tantes reformes educatives imposades pel Govern espanyol en la qual vam tallar l'N-240 i que va ser tot un èxit. Actes com aquest ens feien implicar en la societat en la qual vivíem i servien perquè ens adonéssim que nosaltres, els joves, hi tenim molt a dir.

I la docència? No ens oblidéssim de la docència! Recordo amb afecte i certa admiració el caràcter amigable i el tracte proper de la gran majoria de professors, així com també la seva implicació personal en la feina que desenvolupaven i el seu esforç per fer que l'ensenyament fos més amè, organitzant sortides de camp, sortides culturals al teatre, cicles de cinema o intercanvis lingüístics. Ja en els anys de Batxillerat, recordo el neguit dels alumnes per haver d'escollir una carrera professional i la gran implicació personal d'alguns professors que em van ser de gran ajuda a l'hora d'escollir el camí que m'ha portat fins on sóc ara.

Placa que indica el pati Guillem Agulló. Els estudiants, a través dels sindicats, han impulsat diverses accions reivindicatives. (Arxiu del centre)